

cebure med ham, og dernæst, fordi det er mig aldeles klart, at hans hele Betragtning af denne Sag er saa grundforskjellig fra den, som jeg vedkjender mig, at jeg maa ansee det som et aldeles haabløst Arbeide. Men jeg skal dog forsøge paa at opløse, at et af de Exempler, han anførte som et Beviis paa, at det kun var af Delikatessehensyn, naar man gav Kunstneren Eneret til at lade tage Afbildninger af sit Arbeide, aldeles ikke passer. Den høitærede Minister sagde, at naar man eier et Maleri, saa kan man kaste det i Ilden. Ja, det er utvivlsomt; men deraf følger ikke, at man er berettiget til at lithografere det. Maa jeg spørge den ærede Minister, hvis han besidder Breve, som jeg har tilskrevet ham, hvilke han ganske vist er berettiget til at kaste paa Ilden, om han da ogsaa troer, at han er berettiget til at lade dem trykke? Jeg troer ikke, at han har Ret dertil uden mit Samtykke, og altsaa passer dette Exempel ikke; hvis det skal bruges, saa maa det snarere tale imod end for Ministerens Mening.

Udvalget har ikke villet paatvinge den ærede Minister et Lovforslag, som han ikke skulde kunne være bekjendt at underskrive; og hvad enten han nu kalder vor Mening eensidig og nervøs, eller ikke, saa er det ganske sikkert, at vi efter vor bedste Overbeviisning have stræbt at gjøre Loven saa god som muligt, have stræbt hen til, at han kunde faae saa megen Ære af at sætte sit Navn under den som muligt. Det gjør os ondt, at vore Bestræbelser ere aldeles mislykkede; men han vil vistnok, naar vi forsikre det, troe, at kun det har ligget os paa Sinde, at søge at gjøre Loven saa god som muligt.

Indenrigsministeren: Maa det med Hensyn til det anførte Exempel være mig tilladt sige, at for det Første har jeg ikke anbefalet at lade Malerier lithografere, fordi man eier dem; jeg siger kun, at efter den nuværende Retstilstand er det ganske vist et meget vigtigt Delikatessehensyn, men heller ikke Mere, man skulder vedkommende Kunstner; man begaaer ingen Uret ved ikke at tage et saadant Hensyn; iøvrigt er det jo netop Lovens Hensigt at gjøre dette Delikatessehensyn til en Rettsforpligtelse,

det er netop det, den gaaer ud paa. Med Hensyn til Breves Trykning skal jeg dernæst udtale, at jeg ikke troer, at Retten kan strækkes ud over Vedkommendes Død. Der kan ved Vedkommendes Død være Delikatessehensyn at iagttage, men det vil være den ærede Landsthingsmand bekjendt, at der udkommer mangfoldige Samlinger af Breve fra Afsøde, uden at et specielt Samtykke til disse Breves Offentliggjørelse har været indhentet, og det er jo kun om, hvad der skal indtræde efter Vedkommendes Død, der her er Tale.

Ordføreren: Det er en saa skjøn Gjensstand, som vi her behandle i dette Lovforslag, at det virkelig skulde gjøre mig ondt, om atter idag Diskussionen skulde komme ud over Skjenshedslinien. Jeg skal derfor i Anledning af den ærede Indenrigsministers Foredrag blot tillade mig den Bemærkning, at det ingensunde er faldet mig ind at lægge ham Nogetsomhelst til Last. Jeg har tværtimod udhævet, at den Tanke, som han nu søger at gjøre gjældende i det af ham stillede Endringsforslag, ved Lovens Udsærdigelse har foresvævet ham, men at han senere har opgivet den. Det kan naturligtvis i Særdeleshed fra mit og fra Udvalgets Standpunkt ikke være Noget, som lægges den høitagtede Minister til Last, at han har rammet det efter vor Tanke fuldkommen Rigtige. — Jeg skal derefter søge saa roligt, som det er mig muligt, at indbegaae den ærede Ministers sidste Grundringer. Jeg hører nu, at Endringsforslaget egentlig er ufornuddent, saalænge Kunstnerens eller hans Efterslægtens Ret kun gjaldt for Kunstnerens Levetid eller i 10 Aar efter hans Død, men at det skal være blot nødvendigt derved, at det ærede Thing har vedtaget, at der gives Kunstneren og hans Slægtninge en Beskjærmelse i 30 Aar efter hans Død. Jeg skal tillade mig at sige, at jeg slet ikke kan forstaae denne Argumentation. Det forekommer mig, at Endringsforslaget, hvis det i og for sig har rammet noget Rigtigt og Godt, vil have sin Betydning, selv om Kunstnerens Ret kun var skjærmet for hans Levetid, og endnu mere, naar den udstrækkes til 10 Aar efter hans Død, og saa naturligtvis ogsaa, naar man troer, at den naturlige Beskjærmelse, der gives Kunstneren,